

Het Mysterie van de gemiste belbus

Een Pieter Pottenkijker verhaal

Pieter Pottenkijker, uw altijd alerte nieuwsjager is even niet alert (geweest). Hij geniet een korte vakantie in zijn geliefde vakantieland. Frankrijk dus. Samen met Ton Bond (ook wel gekend als Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen) en zijn meissie Linda. Dat dan weer wel. De aanleiding van deze vakantie? Komkommertijd! Er was geen nieuws te bespeuren en geen mysterie op te lossen. WAS!

Het Mysterie van de gemiste belbus

Een Pieter Pottenkijker verhaal

Het mysterie van de gemiste belbus – 1 Proloog

Pieter Pottenkijker, uw altijd alerte nieuwsjager is even niet alert (geweest). Hij geniet een korte vakantie in zijn geliefde vakantieland. Frankrijk dus. Samen met Ton Bond (ook wel gekend als Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen) en zijn meissie Linda. Dat dan weer wel. De aanleiding van deze vakantie? Komkommertijd! Er was geen nieuws te bespeuren en geen mysterie op te lossen.

WAS! Want nog was Pieter niet gearriveerd op zijn vaste pleisterplaats Des Arcades of wie dook er op? Jawel, John van Dorsten, beter bekend als Buum. U weet wel, de ene (of de andere?) helft van Buum & Buum; een lokaal wereldberoemd zangduo van het hete lied. Hij wordt vergezeld door zijn Wil, ook wel bekend als de reïncarnatie van Miss Marple. En zo ontdekte Pieter Pottenkijker het bestaan van het Mysterie van de gemiste belbus!

Pieter zou Pieter niet zijn als hij het niet tot op de bodem uitzoekt. Van zijn bevindingen doet hij u graag kond!

Het mysterie van de gemiste belbus - 2

Het begon, zoals eigenlijk altijd wel, heel onschuldig. Pieter met zijn Adri en Linda met haar Ton vertrokken voor een gezellig tripje naar Frankrijk.

Het Mysterie van de gemiste belbus

Pieter Pottenkijker, uw altijd alerte nieuwsjager is even niet alert (geweest). Hij geniet een korte vakantie in zijn geliefde vakantieland. Frankrijk dus. Samen met Ton Bond (ook wel gekend als Het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen) en zijn meissie Linda. Dat dan weer wel. De aanleiding van deze vakantie? Komkommertijd! Er was geen nieuws te bespeuren en geen mysterie op te lossen.

WAS!

De reis verliep meer dan voorspoedig. Niet in de laatste plaats dankzij slimme routetips van Roger T., alias Kapitein Haddock. U kent hem wel, hij de is kwartiermaker in "Het Mysterie van de Barrueco-deal". Hij schijnt overigens ook bekend te zijn als KlokKlok, de broer van wijlen KlukKluk. Voor de kleintjes onder ons: KlukKluk was een gevreesde indiaan en vriend van een clown.

Onderweg naar Frankrijk werd duidelijk dat Ton B., alias het Heerschap, een nieuwe hobby heeft. Hij speelt graag met zijn blokfluit. Liever echter nog lat hij hem door anderen bespelen. Zo werd al snel duidelijk. Een samenspel met Harm met het harpje zit er helaas niet meer in, want ook Harm is al wijlen.

Het goede nieuws is dus, dat de reis voorspoedig verliep en – met een tussenstop in Orléans – al snel leidde tot de eindbestemming.

Het mysterie van de gemiste belbus - 3

Terwijl Adri, Pieters' trouwe metgezel en vrouw, samen met Linda, het Heerschap en Pieter de zondagmiddag rustig doorbrengt, komt er plots leven in de brouwerij.

Adri zit nog te genieten van haar zojuist op de markt van Montcuq verworven nieuwe identiteit van 'Deftige Dame' als daar Buum verschijnt.

Voor de goede orde, je hebt Buum, en je hebt Buum. De ene is Hennie en de andere is John. De andere verscheen dus. Opdat u niet denkt dat het die ene Buum was. Nee dus. Het was die andere. Samen met zijn Wil.

Wil is een toekomstige kandidaat voor "De slimste mens". Zij weet veel, en wat zij niet weet, weet niemand. Volgens bronnen dan. Ene Maarten van Rossem kan daar anders over denken, maar die denkt overal anders over.

Het mysterie van de gemiste belbus - 4

De lezer van deze rapportage zal zich wellicht afvragen waarom die andere Buum is afgereisd zonder die ene. De verklaring is even simpel als onthutsend: de ene Buum heeft de belbus gemist. Met opzet, dat dan weer wel.

Nu zult u wellicht zeggen: wat is daar nu mysterieus aan. Buum (die ene dus) miste de belbus. So what?

Pieter onderschrijft deze scepsis. Wat wij niet echter niet weten, is de reden achter het opzettelijk missen van de belbus. Die ook nog eens met grote regelmaat door die andere Buum wordt rondgereden. Het kan dus niet zijn dat Buum (die ene dus) niet herkend werd door de chauffeur. Want dat was in dit geval Buum (die andere dan).
Hoe het ook zij, Buum moest op zoek naar andere metgezellen voor zijn trip naar Frankrijk. Greet S. was een optie, ware het niet dat die al met eigen vervoer afgereisd was.

Buum probeerde het vervolgens bij Jos P., ook wel bekend als kapelaan Jos van het Genootschap der Goedgelovigen. Hij zei wel te willen, maar verplichtingen elders weerhielden hem. Volgens Ton B., het Heerschap van het Genootschap is er een andere reden: de Kapelaan is gesjeesd voor zijn toelating bij het genootschap vanwege het niet kunnen leveren van de toelatingspecunia. Hij blijft dus liever in de kast. "Want", aldus Het Heerschap: "Angst is nieuwsgierigheid die nog in de kast zit."

Het mysterie van de gemiste belbus - 5

Geen Kapelaan Jos dus. Dus ook geen Maria. Zoals wij in dit verhaal ook Theo F en zijn Nicole moeten missen. Zij deden immers afstand van des Arcades! Daardoor zijn ook Abby en Marja niet van de partij. Zo zijn er meer afwezigen en doemt de vraag op of er überhaupt wel wat te beleven valt daar in Franrijk.

Welnu, Pieter kan u geruststellen. Er gebeurt genoeg, al krijgt niet iedereen dat mee.

Zo is er een heel dispuut gegroeid tussen Staatsraad van der Molen (die ook al schittert door afwezigheid) en Guus Geluk, u weet wel de operazanger die bekeerd is tot het Nederlandse levenslied. Zij discussiëren over het 'met zijn blokfluit' spelen van Ton B. Het dispuut draait rond de vraag of het zorgelijk is en/of een ouderdomsverschijnsel. Whisky Ria, de steun en toeverlaat van Guus Geluk weet hoe dat komt.

Greet S. inmiddels blijkt in Franrijk rond te dolen en door autopech geplaagd te worden. Desondanks is de verwachting dat zij ergens midweeks Des Arcades zal bereiken.

Het mysterie van de gemiste belbus - 6

Terwijl Des Arcades met ingehouden spanning wacht op de aankomst van Greet S. wordt er door deze en gene al druk getraind voor het Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Dat zal komende week gaan plaatsvinden. Kapitein Haddock, Roger T. dus, en zijn Bea zijn zeker van de partij, net zoals daar natuurlijk Snuf en Snuitje zijn.

'Wat?" Had ik u nog niet vertelt dat deze sujetten er ook weer zijn? Welnu, bij deze dan. Zij zijn er dus. En blijken ook (weer) het organiserend comité van het Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Dus als u denkt dat de Wereldvoetbalbond een probleem heeft met integriteit, kom dan eens hier kijken! Pieter wil er niets mee suggereren, maar u wel aan het denken zetten.

De warmste dag van deze week zit er alweer op. Althans, als wij de voorspellingen moeten geloven. De warmste avond werd overigens opgesierd met een fraaie regenboog, vastgelegd door Linda B. Waarna later die avond een speels onweersbuitje voor wat nattigheid zorgde.

Het mysterie van de gemiste belbus – 7

Terwijl op des Arcades de discussie over integriteit bij Ton B. oude wonden openrijt (hij komt terug op zijn verloren finale tijdens het Zilveren Ven der Schilden Boules Toernooi dat in juni plaatsvond) verdiept Pieter zich in Wil, de vrouw van Buum. Wil is de reïncarnatie van Miss Marple. Miss Jane Marple was een dame op leeftijd en woonde in het Engelse dorpje St. Mary Mead. Ze werd vaak aangezien voor een nieuwsgierige oude vrijster, maar loste de ingewikkeldste moordzaken op met haar ijzeren logica.

Oké, Wil woont niet in St. Mary Mead, maar in Krimpen aan den IJssel. En ja, het is geen oude vrijster, want ze is al zo'n vijftig jaar met haar Buum. Maar, nieuwsgierig is ze wel. Net zo goed als scherpzinnig en aandachtig. Vandaar ook dat zij zichzelf een gevreesde quiz kandidate acht. Al zal zij naar eigen zeggen nooit op zo een quizstoel plaatsnemen. "Want dan ben ik acuut alles vergeten."

Voor wie zich afvraagt wat je nu aan al deze wijsheid hebt? Dat weet ook Pieter niet. Dat is mysterieus niet?

Terug naar de dagelijkse beslommeringen dan. De woensdag krijgt een schoon en gouden randje als daar Greet S. komt opdagen. Na een lange rit van vier dagen en zo'n 1500 kilometer is zij ook present. En ja, voor wie denkt: 1500 kilometer? Vanuit Amsterdam naar Des Arcades? Ja, er leiden vele wegen naar Rome; of, in dit geval: Des Arcades.

Wat vindt u trouwens van de nieuwe vlindernagels van Pieters lieve vrouw? Zijn ze niet om te zoenen?
PS voor de lezer en kijkers:
Voor de slechtzienden is het contrast van tekst en kleur aangepast. En voor diegenen die denken dat ze gemist worden en daarom zoveel aandacht krijgen: Droom gerust verder.

Het mysterie van de gemiste belbus – 8

Pieter Pottenkijker worstelt met het mysterie va de belbus. Wat kan toch de reden zijn dat iemand bewust de bus missen wil. Zijn ontdekkingsreis – speurtocht zo u wilt – brengt hem enkele wijsheden op. De meest lichtvoetige is misschien wel deze: "Als het hele jaar vakantie was, zou sporten net zo vervelend worden als werken." De meer serieuze variant zegt dit: "Wie niet bereid is iets op zich te nemen, die weet niet wat vakantie is." En laat nou net die laatste wijsheid de les zijn die die ene Buum ons leert. Vakantie neem je niet, die krijg je. As jouw plichten zijn vervuld.

Op Des Arcades intussen is het nog een drukte van belang. Veel ouders met kinderen – uit Frankrijk, België, Nederland en Engeland genieten hun laatste vakantiedagen. De grijze golf onder hen maakt zich op voor het Gouden Van der Schilden Boules Toernooi dat 3 september een aanvang zal nemen. En dat leidt tot de nodige trainingsinspanningen.

Tussendoor hoort Pieter dat Ton Bond – waarom die man in hemelsnaam nog hecht aan de titel Heerschap terwijl zijn Genootschap der Goedgelovigen een armzalig bestaan leidt is een raadsel – plannen heeft voor een nachtelijk optreden met zijn blokfluit op het grote sportveld van Des Arcades. Of dit naakte waarheid wordt of slechts grootspraak is zal nog moeten blijken. Linda is in ieder geval not amused over het niets verhullende voornemen van Ton.

Het mysterie van de gemiste belbus – 9

Een rustige donderdag in Des Arcades biedt Pieter Pottenkijker de mogelijkheid zich samen met Ton te verdiepen in de anatomie van de Blokfluit. Dit in het bijzonder voor Guus Geluk, die – nar eigen zeggen – het bespelen van een blokflit nooit heeft ervaren.

Welnu Guus, de blokfluit is een houten blaasinstrument met een labium. Hij is voorzien van een mondstuk om het aanblazen te vergemakkelijken, en behoort daarmee tot de bekfluiten. Via een smalle spleet kan de lucht op het labium gericht worden. Het zachtere deel maakt de opname van ademvocht mogelijk wat de bespeelbaarheid ten goede komt. Veel culturen kennen hun eigen varianten zoals de dvojnice uit Dalmatië. Zij kennen een dubbelfluit.

Er zijn principieel twee manieren van aanblazen: recht via een mondstuk, de bekfluiten, en dwars zonder mondstuk, de dwarsfluiten. Beide versies hadden waarschijnlijk oorspronkelijk een vingerzetting gebaseerd op zes vingergaten. De echte blokfluit onderscheidt zich van het ontwerp met zes gaten doordat het een duimgat voor de linker duim bezit en veelal een achtste gat voor de rechterpink.

Een blokfluit moet na het bespelen met een zogenaamde blokfluitwisser droog gemaakt worden. Ook de kernspleet moet soms – voorzichtig – worden schoongemaakt. Een blokfluit dient regelmatig geolied te worden en ook moeten de tappen met enige regelmaat met vet ingesmeerd worden.

Het blijkt dat Ton gemiddeld één keer per week blokfluit speelt. Vooral voordat hij gaat slapen of soms op een warme zomerdag, als zijn vriend (!) aan het werk is. Hij is er heel open over, zowel tegen collega's als vriendinnen. "Het heeft al voor heel wat muzikale hoogtepunten gezorgd,", aldus Ton.

Het mysterie van de gemiste belbus – 10

De blokfluit van Ton B. doet de tongen in Nederland spreken. Om die reden is hij met behulp van een potje scrabble weggelegd in een bedje zwerfnestendons. Pieter Pottenkijker kan daardoor zijn aandacht weer richten op de kern van de zaak: Het Mysterie van de Belbus. En dat is maar goed ook, want Ton B. moet zijn Heerschap laten gelden bij de opbouw van een feeërieк onderkomen voor zijn Genootschap der Goedgelovigen. Het ziet er sprookjesachtig uit. Maar goed, dat is achtergrondinformatie. De belbus dus.

Een belbus is een bus die u kunt bellen. Pieter Pottenkijker kan er nog veel meer over vertellen, maar Staatsraad Roel van der Molen – jawel, niet aanwezig en toch present – vindt dat er in publieke tijd met minder omhaal gesproken moet worden. Desondanks toch deze nadere toelichting.

De belbus is – net als een step, een fiets, een e-bike, een auto of een trein - een oplossing voor verplaatsing. Biedt de trein of een vaste lijn geen of slechts een gedeeltelijke oplossing voor jouw verplaatsing? Dan kan je je verplaatsing misschien wel maken met de belbus. De belbus rijdt in een belbusgebied en stopt na reservatie aan de belbushaltes. Of jij op pad kunt met de belbus, hoor je als je contact opneemt met de belbuscentrale. Hou er rekening mee dat je enkel met de belbus mee kunt als er geen andere mogelijkheid is om je te verplaatsen. Heb je een step, een fiets of een e-bike, een scooter of rolstoel: jammer dan. Hoewel, voor de laatste categorieën zijn er ook nog belbussen met een oprit.

Hoe Pieter dit allemaal weet? Het antwoord is eenvoudig: hij sprak met John van Dorsten, die andere Buum weet u wel. Buum – die andere dus – doet namelijk naast zijn zeer gewaardeerde kweelpartijtjes ook nog vrijwilligerswerk. Hij is de chauffeur van een heuse belbus. Jawel. Hij brengt mensen van A naar B, of als dat beter uitkomst van A naar C. De ritjes met Buum worden zeer gewaardeerd, omdat hij tijdens de busritjes ook zijn pikante liedjes zingt.

Het mysterie van de gemiste belbus – 11

Omdat Pieter Pottenkijker behoefte heeft aan een dagje breinbreken – hij kan het mysterie van de gemiste belbus niet ontrafeld krijgen – neemt zijn Adri hem een dagje mee naar Sarlat. Uiteraard gaan Ton Bond en Linda mee. Ton ter beveiliging, Linda voor de leut.

Eenmaal in Sarlat aangekomen leert Pieter dat je moet onthouden dat een slim brein je gemakkelijk voor de gek kan houden. Het bezoekje aan de markt van Sarlat was slechts een aanloopje naar de werkelijke bedoeling. Adri Pottenkijker bleek op jacht naar een bij haar nieuwe hond passend optrekje. En dat werd gevonden. Le Château et jardins des Milandes voldoen aan alle eisen van mevrouw Pottenkijker. Uiteraard wordt Ton Bond verplicht zijn hoofddeksel daarbij aan te passen.

Het Kasteel des Milandes (Frans: Château des Milandes) is een kasteel in de Franse gemeente Castelnaud-la-Chapelle. Het kasteel is een beschermd historisch monument sinds 2009. Dit prachtige kasteeltje heeft vooral bekendheid gekregen doordat het eens toebehoorde aan Josephine Baker, een musicalster uit de Verenigde Staten, die furore maakte in de Parijse Music Hall's met haar bananenjurk.

Haar jeugd in het Verenigde Staten van de vroege vorige eeuw werd door racisme en discriminatie getekend. Hiervan zag zij weinig terug in Parijs waar zij als revuemeisje aankwam en een grote ster werd. Zoals zoveel zwarte artiesten weigerde ze terug te keren naar haar harteloze vaderland.

Na de tweede wereldoorlog kon zij dit kasteel aanschaffen en stichtte er haar Village du Monde: weeskinderen uit alle streken werden door haar geadopteerd en konden hier een onbezorgde jeugd genieten. Aan het einde van haar leven ontbrak het haar aan de middelen om de village du monde in stand te houden, een bijzondere actie onder het Franse publiek heeft ervoor gezorgd dat zij toch kon blijven wonen in dit Chateau met haar kinderen.

In het kasteel is een expositie over Josephine Baker te zien, met tal van kostuums en andere theatervoorwerpen. Verder kunt u er de roofvogels bewonderen die regelmatig een voorstelling geven van hun vaardigheden.

Ook het bouwwerk zelf, is het aanzien waard. Vanaf 1489 hebben de diverse eigenaren hun esthetische bijdragen aan dit kasteel geleverd: glas in lood, schoorsteenmantels met renaissance beeldhouwwerk, jugendstil-badkamers.

Milandes biedt ook een prachtig uitzicht en is ook een bezoekje waard vanwege de prachtige tuinen. Kortom: het is een plekje dat bij Adri Pottenkijker past.

Op Des Arcades inmiddels wordt langzaam maar zeker de spanning van het aanstaande Gouden Van der Schilden Boules Toernooi 2018 voelbaar. Dit toernooi wordt – volgens het programma – alweer voor de 1ste keer gehouden. Diegene die eerdere edities denken gemist te hebben, hebben dus niks gemist.

Een groot deel van de deelnemers vierde deze zaterdagavond de vriendschap door gezamenlijk de maaltijd te nuttigen. Maandag, als het Gouden Van der Schilden Boules Toernooi een aanvang neemt, zal dat wel anders zijn. De messen werden aan tafel al geslepen.

Het mysterie van de gemiste belbus – 12

Je zult het geloven of niet. De p-p-p-p-p-arels zijn er weer. Jazeker. Snuf en Snuitje hebben ze weer binnengehaald. Hun p-p-p-p-p-areltjes van vrouwen. En daarmee is het gezelschap weer compleet. De zoveelste editie van het Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi kan weer van start.

De wedstrijden van deze zondagmiddag stonden dan ook in het teken van de generale repetitie. Daarop ontbraken Snuf en Snuitje dus, want die waren hun p-p-p-p-p-areltjes aan het verzamelen. Ton B. – alias het heerschap – bakte er niks van, dus die zal de finale wel halen. Adri Pottenkijker daarentegen stond de sterren va de hemel te gooien, dus dat kon wel eens een poedelprijs worden. Rogier, Kapitein Haddock dus, speelde dan weer allerbelabberdst en dan weer als een heuse kampioen. Buum (die andere dus) gooide en was niet lekker en Greet S. was de vanzelfsprekende outsider.

Morgenochtend is er een warmgooisessie met appeltaart. Waarbij het de bedoeling is de appeltaart te eten en de boulesballen te gooien. Pieter Pottenkijker hoopt dat eenieder dat goed begrepen heeft, anders wordt het een janboel.

Ton Bond inmiddels heeft aan alle twijfel een einde gemaakt door zijn petje te behouden en voor de blouse-momenten een hoed aan te schaffen.

Het Mysterie van de gemiste belbus blijft voorlopig een mysterie, want Pieter krijgt de juiste antwoorden niet boven tafel.

Het mysterie van de gemiste belbus – 13

De strategieën zijn besproken, de nacht was koud en de zon schijn. Dat is – in een notendop – de samenvatting van de zondagavond, - nacht en maandagochtend (vroeg). Terwijl de wereld zich opmaakt voor een werkdag, begint het op Des Arcades langzaam maar zeker te zinderen van de spanning. Het zoveelste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi wordt voor de Iste keer gehouden en staat op het punt van beginnen.

Ton Bond heeft besloten om als Heerschap gedistingeerd te verschijnen. Hetgeen waarschijnlijk tot veel loftuitingen zal leiden. Want Ton Bond met hond is een ander mens geworden. Een beetje de John Steed van deze tijd. Geheim agent John Steed, compleet met bolhoed en paraplu (die allebei allerlei handige eigenschappen bleken te hebben, was een held in de zestiger jaren van de vorige eeuw. Hij kan worden gezien als de leermeester van James en later Ton Bond. Al ziet Ton Bond dat natuurlijk anders.

Pieter Pottenkijker gaat de wedstrijden natuurlijk volgen. Door mee te doen en toeschouwer te zijn. Daarbij zal er extra aandacht zijn voor de (onafhankelijke) arbitrage. Gelukkig is er inmiddels ook de beschikking over een video-scheidsrechter op de iPad. Zodat het meten van de juiste afstanden geen probleem meer hoeft te zijn. Het is geen oplossing voor alles, maar zal de feestvreugde ongetwijfeld vergroten.

Het mysterie van de gemiste belbus – 14

De kop is er af. Het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Toernooi kan beginnen. Verrast door de altijd gulle gastheer Jonathan en zijn Eva met heerlijke appel-, kersen- en pruimentaart werden vervolgens de laatste trainingen afgewikkeld.

Het deelnemersveld is internationaal. Hagenezen, niet te verwarren met Chinezen, Beverwijkers en Fransen. Het is maar een greep uit het geheel. Onder het toeziend oog van duizenden insecten, vogels, vlinders en vliegen werden de eerste warmgooi ballen gegooid. Of er al iets van de uitslag te zeggen valt? Eigenlijk niet, en toch ook weer wel. Snuf, nu als hoofdscheidsrechter Ruud, liep trots met zijn nummer '1' rond, onder vermelding van "de uitslag".

Grote verrassing is de deelname van Wil – Miss Marple – van Dorsten. Met gezwinde tegenzin heeft zij zich laten strikken tot deelname.

Ton Bond heeft uiteindelijk eieren voor zijn geld en een pet voor zijn hoofd gekozen. De hoed was hem kennelijk toch iets te chique.

Inmiddels is de loting voor de eerste wedstrijd verricht. Door de hoofdscheidsrechter dus. Onder het toeziende oog van Buum (de andere, want die ene miste de belbus).

Het mysterie van de gemiste belbus – 15

De eerste gaten zijn geslagen op het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Is het niet positief, dan wel negatief. En als Pieter goed geluisterd heeft – en waarom zou hij dat niet – dan zou na de eerste dag de stille kracht achter Roger T. alias Kapitein Haddock, Bea dus, de fier leider van het klassement zijn.

Menig boulesspeler begrijpt nu ook beter waaraan de Fransen hun liefdesimago hebben te danken. Babette en Thierry – Franse deelnemers – ketsen er wat af. Tot wanhoop en schaamte van velen, want zij zijn al dit openbaar geweld niet gewend of gewoon.

Buum (die ene dus, die de belbus miste) heeft inmiddels ook van zich laten horen. Hij laat weten dat – bij leven en welzijn – hij volgend jaar een hereniging met de andere Buum overweegt. Intussen, zo vraagt hij, zal die andere Buum toch wel een liedje voor jullie gemurmeld hebben? Zoiets van "Ik ben zo eenzaam zonder jou, je moest eens weten hoeveel ik van je hou. Waarom moest dit zover komen? Wat is erover van die dromen? Hebben wij nu niets meer met elkaar?"

Welnu Buum, wij hebben Buum nog niet horen kwelen. Al wat er kweelt zijn vogels.

Pieter Pottenkijker inmiddels ontdekt dat hij eigenlijk het mysterie van de gemiste belbus al heel vroeg heeft prijsgegeven. Hij wist het alleen zelf niet. Hij zal de desbetreffende aflevering er nog eens op nalezen en u nader ter zake informeren.

Greet S. ziet de zon weer schijnen en Eva en Jonathan hebben de boel ondertussen aardig onder controle. Hetgeen John van D. (die andere Buum dus) en Roger T. (jawel, Kapitein Haddock) tot sombere gedachten lijkt te brengen.

Het mysterie van de gemiste belbus – 16

Waarom mist iemand met opzet de bus? Een belbus nog wel. Als je gewoon te laat bent is er geen opzet in het spel. Dat is op zijn zacht gezegd niet handig. Als je het vergeten bent, dan zegt dat wat over het belang dat je hecht aan het doel van de reis. Maar wat kan de reden zijn om een reis die je wel wilt maken, toch niet te maken?

Kent u dat gevoel? Ergens te zijn, terwijl u vindt dat u op hetzelfde tijdstip ergens anders wilt of moet zijn? Dat je, terwijl je hier bent, daar wilt zijn, in de wetenschap dat als je daar bent, je eigenlijk ook weer liever her bent? Welnu, bij het mysterie van de gemiste belbus draait het allemaal daar om.

U kent ongetwijfeld de Rolling Stoneshit "You can't always get what you want". Vrij vertaald: Je kunt niet altijd alles krijgen wat je hebben wilt. En zo is het!

Soms zou je best met je partner, kinderen, familie of vrienden op vakantie willen. Maar zijn er andere dingen die belangrijker zijn. De zorg voor de kinderen die achterblijven bijvoorbeeld. Dan kan het zijn dat je de belbus moet laten gaan zonder jou.

Natuurlijk wilde die ene Buum (samen met zijn vrouw) met die andere Buum (en zijn Miss Marple) mee. Maar dat kon nu even niet. Buum & Buum zijn dus niet uit elkaar. Voor elk gerucht daarover (als dat er al is) is er maar een reactie: "Wie zich bewust is van de waarheid, lacht om de leugens van het gerucht."

Het mysterie van de gemiste belbus – 17

Mannen blijven jongens. Geïnspireerd door Ton Bond in zijn rol als Eric "Hoss" Cartwright (Bonanza) tonen de mannen hun hoeden deze avond, als zijn zij de familie Cartwright zelve.

Voorafgaand aan de hoedenparade van de mannen was er een tweede spannende boulesdag van het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Opnieuw onder een stralende hemel en met weinig zuchtjes wind. Gezucht werd er wel op en langs de

banen. Simpelweg omdat de scores tegenvielen, tegenstanders of medestanders net niet dat deden wat de ander ervan verwachte, of gewoon omdat het wel erg warm was.

Over de stand van zaken in de rangschikking kan nog niks gezegd worden. Wel is duidelijk dat niet Bea maar Greet S. na de eerste dag op de eerste plek stond. Met Bea als goede tweede. Dat dan weer wel.

Op de organisatie valt – net als bij het Iste Zilveren Van der Schilden Boules Toernooi – weinig aan te merken. Of eigenlijk nog niks. Dat ligt anders met de prestaties van gedroomde finalisten als Linda en Ton Bond of Adri en Pieter Pottenkijker. Zij lijken deze editie te willen strijden om de poedelprijs.

Poedelen deed Ton Bons, alias het Heerschap die avond ook tijdens (alweer) een gezamenlijke maaltijd van een aantal deelnemers aan het toernooi in het werkelijk voortreffelijke restaurant van Des Arcades: 'Le Moulin de Saint Martial'. Ton Bond reeg een nieuw meisje aan zijn 'lijst van voor mijn charme gevallenen' toe. Dit keer bleek het Eva te zijn. Toen Jonathan even niet keek. Was dat wel het geval geweest, dan was Ton Bond wellicht ten onder gegaan aan zijn verpletterende voorkomen.

Dat alles geschiedde onder het toeziend oog van Roger T en zijn Bea. Roger T., tot nu toe bekend als Kapitein Haddock, heeft deze avond zijn illustere titel ingeleverd en nu verruild voor die van Kapitein Chocolat.

De avond kreeg een hilarisch einde toen Buum probeerde met spookverhalen de toon te zetten, maar zijn vrouw Wil, Miss Marple voor ingewijden, duidelijk maakte dat ons leven eigenlijk niks meer of minder dan een sprookje is. Met, uiteindelijk en helaas, voor iedereen hetzelfde einde.

Het mysterie van de gemiste belbus – 18

Het weer in Frankrijk is deze woensdag (5 september 2018) al net zo onbetrouwbaar als de Fransen zelf. Waren de voorspellingen zon, zon en nog eens zon, inmiddels hebben wij al regen gehad en zien wij grijze en witte wolken. Tegelijkertijd realiseren wij ons dat het in Nederland aanmerkelijk slechter is, dus wij klagen niet.

Deze woensdag was er een geplande, geheime ontmoeting van Ton Bond en zijn meissie Linda (vergezeld door Adri en Pieter Pottenkijker) met Madame Marie Barrueco te Duravel. Opnieuw was er sprake van een uitruil van een schilderij tegen pecunia. Vanwege de veiligheid van de betrokkenen en het schilderij zijn verdere mededelingen niet mogelijk. Of, hoe en wanneer er sprake is van een beveiligd transport van het schilderij naar Nederland is evenmin bekend gemaakt.

Buum en zijn Wil (Miss Marple) zijn, net als Rogier T. (Kapitein Chocolat) met zijn Bea op stap naar onbekende oorden. Datzelfde geldt voor Greet S en Snuf en Snuitje met hun p-p-p-p-p-arels An en Corinne. Kortom: de camping ligt er verlaten bij.
Het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi ken zijn eerste en tegelijkertijd laatste rustdag, dus ook van dat front valt vandaag weinig nieuws te verwachten.

Al met al is conclusie dat als je werkelijk onderzoekt wat dit leven inhoudt, niet theoretisch, maar het met je ogen en oren gadeslaat, met alles waarover je beschikt, je zult zien hoe nietszeggend, hoe klein, hoe onbetekenend en bekrompen het is; je hebt misschien een Rolls Royce, een groot huis, een prachtige tuin, maar innerlijk blijft het leven op dagen als vandaag een nimmer aflatende strijd boordevol tegenstellingen, tegenstrijdige begeerten en 1001 verlangens.

Pieter Pottenkijker worstelt inmiddels nog met het sprookje van Wil, alias Miss Marple. Hans Christian Andersen, Deens dichter en sprookjesschrijver 1805-1875 beweerde hetzelfde ook al: "Het leven is het mooiste sprookje." En eerlijk is eerlijk, Grace Kelly Amerikaans actrice (later Prinses Gracia) 1929-1982 wist al eens mijn gevoel te verwoorden: "Het idee dat mijn leven een sprookje is, is op zichzelf al een sprookje."

Het mysterie van de gemiste belbus – 19

Terwijl op deze donderdagochtend miezert uit grijze luchten kijkt Pieter Pottenkijker terug op een zeer geslaagde en gezellige woensdagavond. Er was die avond een spelletje scrabble gepland, maar toen Linda, het meissie van Ton Bond, alias het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen de jukebox tevoorschijn haalde verdween elke behoefte aan ingewikkelde discussies over vijf-letterwoorden of wat dies meer zij.

Het werd een avond vol gouden herinneringen. U weet wel, in de sfeer van: "De gouden glans straalt van uw radio af. Herinnert u zich deze nog-nog-nog?" Van Lobo en Euson tot Jan Smit en Boudewijn de Groot passeerden onze oren. En dat alles onder het genot van een lekker glaasje limonade en – als afsluiting – een rondedansje.

U kent ze vast: die dagen waarop de slippertjes van Greet S. of de douchegewoonten van je vrienden zo ongeveer je grootste zorgen zijn. Of wat je de volgende dag wel of niet wilt eten. Zo'n dag dus was het gisteren. Nadat Ton Bond zijn schilderijendeal had afgehandeld dan. En de training voor het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi was afgewerkt.

Met de slippertjes van Greet S. is het overigens goed afgelopen. Zij zijn vervangen door een spijkerbroek. En dus gaat Greet S. weer gekleed over straat.

Het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi gaat vandaag na de eerste en tevens laatste rustdag weer verder. Het wordt een spannende dag, want de finalisten zijn aan het einde van deze dag bekend. Verwacht er niet teveel van, want de echte toppers hebben het al laten afweten.

Het mysterie van de gemiste belbus – 20

Het mysterie van de gemiste belbus mag dan opgelost wezen, dat betekent niet dat er geen mysteries meer zijn. Zo vertelde Linda, het meissie van Ton Bond dat zij – waar zij ook gaat en staat in haar mobil home – steeds weer opnieuw lege flessen aantreft. Flessen die kennelijk inspirerend vocht bevat hadden. Van de daders ontbreekt elk spoor; zegt Linda dus.

Pieter Pottenkijker inmiddels zal zijn rapportage nog even vervolgen, omdat er de nodige volgers zijn die nieuwsgierig zijn naar de uitslag van het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi. Hij heeft geen antwoord op de vraag waarom Roger T. niet Sjakie (van de chocoladefabriek) heet in plaats van Kapitein Chocolat. De enige verklaring daarvoor is een chocoladeverslaving van Roger T., alias Kapitein Chocolat dus.

In de wandelgangen wordt gefluisterd dat Ton Bond deze middag met nieuwe boulesballen wil spelen, omdat zijn huidige ballen te veel vuil aan zich trekken. U ziet, er worden allerlei excuses getoverd om te verklaren waarom de finale van het tornooi wellicht gemist zal worden. En dan zijn er nog de thuisblijvers die menen dat de kwaliteit van het toernooi achteruit is gegaan omdat zij er niet bij zijn. Dat mag zo wezen, maar dat hoeft zeker niet voor volk en vaderland uitgevent te worden.

Voor de spelers van het toernooi zelf heeft Pieter wel een goede raad: "Wees uw vijanden dankbaar voor de les in tolerantie, zelfbeheersing en geduld."

Het mysterie van de gemiste belbus – 21

Het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi nadert zijn climax. Vandaag zal de finale gespeeld worden. Na een heftige strijd, waarbij heel wat karretjes in de spreekwoordelijke poep gereden werden, was dan het moment daar. Hoofdscheidsrechter Snuf maakte bekend wie er in de rangschikking op de hoogste plaatsen geëindigd waren: Linda, het meissie van Ton Bond was 16de geworden. Adri, het meisje van Pieter Pottenkijker, was 15de en Ton Bond eindigde op de 14de plaats. Pieter Pottenkijker bezette de 13de plaats. Zij zullen vandaag nog moeten strijden voor de poedelprijs. De laagst genoteerden, en dus de finalisten vinden wij op plek 1 tot en met 4: Thierry, Greet S, Babette, partner van Thierry, hier ook wel "de ketser" genoemd, en – dat zal u niet verbazen – de hoofdscheidsrechter van het toernooi zelf: Ruud. Zij zullen vanmiddag uiteindelijk om de eeuwige roem strijden.

Om de finale eerlijk en oprecht te laten verlopen is Buum (die andere, want die ene is er niet) gevraagd om als hoofdscheidsrechter op te treden. Onder het nadrukkelijk verzoek om de finale met een gepast lied te openen. Uw eigen Pieter Pottenkijker zal als zijn secondant optreden. Bij het scheidsrechteren dan, want zingen doet hij niet.

Andere opvallende uitslagen? Roger T., alias Kapitein Chocolat (en voor sommigen Sjakie van de chocoladefabriek) werd vijfde en viel net buiten de finaleplaatsen. Papi, de vader van Jonathan, die weer de man van Eva is, die samen de eigenaar zijn van camping Des Arcades, die Papi dus, werd achtste, terwijl Buum (ja, die andere) verdienstelijk zesde werd. Dat laat de plaatsen 8 tot en met 12 aan Corinne, An, Rob en Wil (Miss Marple).

De wedstrijden gisteren werd overigens gespeeld op net aan natte banen, want drooghielden wij het hier niet. Om de billetjes van de deelnemers te sparen waren de anken daarom voorzien van roddel- en achterklapbladen, Quotes en Linda's als absorberende kussentjes, waarop uiteraard graag plaatsgenomen werd. De kussentjes namen wel het water op, maar hier en daar aanwezige andere overtolligheden werden er niet door weggenomen.

De avond verliep verder rustig. Nogmaals werd de Jukebox gehaald en werden er zowel internationale als nationale zanghelden be- en nagejubeld. Rond het uur van middernacht keerde de rust dan eindelijk weer. Waarbij huiswaarts gaan het ene pad van Pieter Pottenkijker gekruist werd door een andere pad, die stevig van omvang was en duidelijk aan het nahoppen was op de nu uitgestorven muzikale klanken.

Het mysterie van de gemiste belbus – 22

Terwijl Pieter Pottenkijker het contract tekent met de uitgever van zijn boek "Het Mysterie van de gemiste belbus", is er op de camping her en der sprake van een zekere onttakeling. Tenten worden afgebroken, caravans geschoond en zo voort. Kortom: de grijze golf maakt zich langzaam op voor het vertrek. Terug naar Nederland. Eerst echter is er toch nog de finale van het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi.

Omdat er kennelijk nog steeds mensen zijn die het Mysterie van de gemiste belbus niet doorhebben, doet Pieter nog eenmaal een poging. Hij doet dat door de mensen nog eens te wijzen op het simpele gegeven dat niemand zijn eigen kind alleen laat staan. En zo is dat ook het geval met het Mysterie van de gemiste belbus. De bus werd niet gemist, omdat hij gemist wilde worden, maar omdat het gewoon nu even niet anders kon. Gewoon, omdat wat erachter of voor ons ligt niets is vergeleken met dat wat er in ons ligt. Het leven is immers als een bos: rechtdoor kan nooit!

Het mysterie van de gemiste belbus – 23

Het was me het dagje wel zeg. Onder een zinderende zon werd de finale van het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi gespeeld. Daaraan voorafgingen echter eerst de play-offs voor de 'best of the rest' en de poedelprijs.

De petanque sport, ook wel jeu de boules genoemd – is begonnen als een typisch Provençaals spelletje. Het is uitgegroeid tot een wedstrijdsport erkend en gereglementeerd door de FFPJP (Franse federatie voor Petanque en Jeu Provençal). Het is een recreatiesport voor iedereen, jong of oud. Voor de beoefening van deze sport, waarbij familie en gezelligheid hoog in het vaandel staan, is niet veel nodig: een vlak terrein en een setje boules zijn genoeg voor urenlang speelplezier!

Pieter Pottenkijker kan u verzekeren dat ook een minder vlak, zeg gerust heuvelachtig terrein en een setje boules voor heel veel plezier kan zorgdragen. Dat bleek ook deze middag weer.

De beste van de rest werd uiteindelijk Roger T., alias Sjakie van de Chocoladefabriek, beter bekend als Kapitein Chocolat (voorheen Kapitein Haddock). Ton Bond wist zich op listige wijze alsnog in de Top 10 te spelen, ten koste van Wil (Miss Marple). De poedelprijs was uiteindelijk voor het meissie van het Heerschap van het genootschap der Goedgelovigen, Linda Bond. Het was inmiddels haar tweede poedelprijs, dus er is sprake van nestvorming.

De finale zelf was een titanenstrijd. Achteloze Greet (Greet S), Driftige Ruud (beter bekend als Snuf) uit Nederland speelden tegen Thierry de Ketser en zijn partner Babette de Vriendelijke. Naast vogels, mieren, een enkele hond en kat waren er ook de nodige echte toeschouwers. Zij klommen bij tijd en wijle op de banken of hingen aan de tap. Spannend was het dus in het veld, gezellig er omheen.

Het mysterie van de gemiste belbus – 24

Er zijn verschillende soorten petanque boules verkrijgbaar: van zeer technisch (voor wedstrijden) tot zeer eenvoudig (voor recreatie). De spelers in de finale van het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi speelden met eigen ballen. Of zij

van professionele dan wel recreatieve kwaliteit waren is tijdens de strijd niet duidelijk geworden. Wel dat ze hard aankomen als ze op je hoofd of tenen vallen.

Verschillende was ook het publiek tijdens de finale. Naast verschil in nationaliteit zat dat verschil hem in het fanatisme waarmee de spelers werden aangemoedigd. Niet dat die zich er iets van aantrokken hoor.

Zoals dat altijd gaat bij wedstrijden, stonden de beste spelers natuurlijk aan de kant klaar met commentaar. Het waren de fijnproevers die hun instemming met een mooi gegooide, geplaatste of geketste bal wilden betuigen. Papi, de papa van Jonathan, was het meest beweeglijk, want onrustig. Hij zou het liefst elke bal zelf geworpen hebben.

Wat is techniek en wat is de ideale techniek bij het boulen? Pieter Pottenkijker heeft zijn best gedaan het te ontdekken. Hij stelde vast dat de vragen moeilijk te beantwoorden zijn met een pasklaar antwoord. Een techniek is een bepaalde uitvoering van een beweging volgens een vast concept. De persoonlijke stijl is de eigen interpretatie van de techniek. Afwijkende technieken worden veroorzaakt door een of meerdere factoren; verkeerde voetstand, slechte balvoering, of gewoon lompigheid. De ideale techniek bestaat niet.

De meest voorkomende fouten wist Pieter wel vast te stellen: (1) Een echte "V" stand; in feite een te frontale stand. 2) Verkeerde voet voor. 3) Voeten te ver uiteen. 4) Op de tenen staan; het gewicht niet op de bal van de voet, maar op de tenen. 5) Het gewicht te veel naar achteren; op de hakken staan. 6) Bij de worp een voet geheel of gedeeltelijk oplichten; vooral bij het staand spelen. 7) Bij gehurkt spelen een voet plat op de grond. 8 Een knie op de grond.

Het mysterie van de gemiste belbus – 25

Bijzonder aandacht vraagt Pieter u voor de rol van het scheidsrechtersduo dat voor deze finale was gecomponeerd. Niet in de laatste plaats ook, omdat hij er zelf deel van uitmaakte. Hij was een soort van video-scheidsrechter, maar dan live. Hij speelde verder geen bijzondere rol, anders dan dat hij aandachtig keek en bij tijd en wijle zijn (gewaardeerde) mening gaf.

Belangrijker echter was natuurlijk de rol van de hoofdscheidsrechter, John v. D., beter bekend als Buum (die andere dus, want die ene was er dus niet. Hij opende het toernooi op toepasselijke en Franse wijze. Ik citeer:

« Bon après-midi mesdames et messieurs, dans quelques minutes les finales du premier tournoi de jeu de boule d'or de Van der Schilden commencée.

Beaucoup de succès pour tout de finalistes Babette, Thierry, Greet S. et Ruud.

La Bataille sont commencée. »

Buum was van plan daarna nog een lied ten gehore te brengen, maar heeft daar bij nader inzien van afgezien. Al kwam hij daar later op de avond weer op terug.

Buum leefde zich duidelijk in, in zijn rol als scheidsrechter. Hij had weinig oog voor de balbehandeling, de balafwikkeling, of de gebruikte technieken. Zoals daar zijn de porté of tireer techniek. "Dat zoeken ze zelf maar uit," aldus Buum. Hij was zo'n scheidsrechter die het spel het spel laat en de spelers het spel laat maken. Waarbij hij af en toe de meetlat moest gebruiken. Niet voor billenkoek of andere lijfelijke straffen, maar om vast te stellen welke bal nu het beste gegooid was ten opzichte van de but en een bal van een tegenspeler. Meten was deze middag dan ook zijn sterkste eigenschap. Het was tegelijkertijd ook de meest gekritiseerde eigenschap, want zoveel hoofden, zoveel zinnen en (meer nog) ogen. Waarbij de ogen van degene wiens bal het verst af blijkt te liggen natuurlijk iets anders zien dan de ogen van de persoon wiens bal het dichts bij de but ligt. Maar dat zult u wel begrijpen.

Het mysterie van de gemiste belbus – 26

Genoeg nu over de wedstrijd en bijkomende randverschijnselen. Tijd voor de winnaars. En dat waren er vijf!

Linda Bond, het meissie dus van Ton Bond, wist de slijtageslag om de laatste plaats op het toernooi te winnen van haar rivale, Adri Pottenkijker. Pieter bespaart u de details van de strijd, maar kan u verzekeren dat heren netter ruzie maken!

Enfin, Linda Bond won dus de poedelprijs. Greet S. werd slachtoffer van haar eigen achteloos gooien en vergooide daarmee niet alleen de eerste en tweede plaats, maar ook de derde plaats ging aan haar neus voorbij. Zij werd dus vierde.

Babette, de vriendelijke Franse partner van Thierry de Ketser, legde beslag op de derde plaats. Een treetje hoger eindige Snuf. Hij won dus de zilveren plak op dit zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi.

De absolute baas van de ballen en daarmee de winnaar van het zoveelste u weet wel toernooi was en werd Thierry de Ketser. Hij ontving uit handen van Jonathan en Eva, de campingeigenaren, een prachtige beeldbokaal. Waarmee Eva en Jonathan het belang van dit toernooi voor de deelnemers en de camping nog eens onderschreven.

Uiteraard waren er ook woorden van dank en waardering voor de organisatie van het toernooi, Snuf en Snuitje. Die daarmee duidelijk maakten dat elke schurk nog geen dief is. Een bijzondere vermelding was er natuurlijk ook voor Roger T., Sjakie voor intimi en Kapitein Chocolat (voorheen Kapitein Haddock) voor alle anderen. Roger is namelijk als beste van de rest en nooit eerder zo hoog (5de plaats) geëindigd.

Het mysterie van de gemiste belbus – 27

Een goede wedstrijd, en zeker een prachtige finale verdiende, na een vlekkeloos verlopen week, natuurlijk een feestelijke afsluiting. En die kwam er ook. Alle deelnemers werden (op eigen kosten, dat dan weer wel), gefêteerd met een heerlijke barbecue. Kosten noch moeite (voor zover daarvoor betaald was) werden gespaard om het de eters naar de zin te maken. De gastvrijheid van Jonathan en Eva deed, samen met de kookkunsten van Kokkie Cook de rest. De maaltijd smaakte verrukkelijk en werd bij tijd en wijle opgesierd met gezang en gelach.

Tijdens het feestmaal werden ook de al eerdergenoemde prijswinnaars geëerd, waardoor het geheel al snel in de late uurtjes belandde. Daar had overigens niemand bezwaar tegen. Zeker niet toen tegen einde Buum (die andere dus, want die ene was er niet) besloot op zijn eerdere voornemen om niet solo op te treden, terug te keren.

Hij zong voor Vriendelijke Babette uit volle borst het 'Ave Maria', waarna zijn hele repertoire (2 liedjes, waarvan 1 over wat ieder meisje heeft en een ander over een ontmoeting tussen een deerne en een vent) de revue passeerde. Ton Bond, het Heerschap van het Genootschap der Goedgelovigen, bood nog aan om zijn blokfluit tevoorschijn te halen en te bespelen, maar dat werd door alle aanwezigen afgewezen. Tot verdriet natuurlijk van het Heerschap, maar tot geruststelling van zijn meissie, Linda.

Uiteindelijk liep echter ook dit feest, net als eerder het zoveelste Iste Gouden Van der Schilden Boules Toernooi en het mysterie van de gemiste belbus zelf, ten einde en keerde eenieder huiswaarts. Hetgeen voor Pieter Pottenkijker reden genoeg was zijn biezen te pakken.

Het mysterie van de gemiste belbus – Epiloog

Inmiddels zit Pieter Pottenkijker, uw altijd alerte nieuwsjager weer veilig thuis. Na een korte nacht werden hij en zijn Adri deze ochtend (zaterdag 8 september 2018) door Ton en Linda Bond uitgezwaaid met een kopje koffie in de vroege ochtend. Dankzij goede reistips van Roger T. (jawel Sjakie alias Kapitein Chocolat, voorheen Kapitein Haddock) – hij wist wel een sluipweggetje om Parijs heen – en heel veel mensen die thuisbleven of de andere kant uit reden, waardoor er geen files waren, kon Pieter zaterdag tegen het einde van de middag zijn eigen woning weer betreden. Tevreden en voldaan, want het (onverwachte) mysterie (dat van de gemiste belbus) was toch maar mooi weer opgelost. En, niet geheel onbelangrijk, hij was nog op tijd voor een bezoekje aan het verjaardagsfeest van zijn oudste kleindochter, Noa en jongste kleinzoon, Boaz.

Pieter sluit dan ook graag zijn verhaal af met de moraal van het verhaal: "Vriendschap vergroot het geluk en vermindert ellende, door onze vreugden te verdubbelen, en ons verdriet te delen. Zo nodig ook met de thuisblijvers."

En voor wie het nog niet wisten: Pieter is veel dank verschuldigd aan allen die belangeloos held of slachtoffer waren of wilden zijn in dit verhaal. Net zo goed als dat hij Rob van Zweden, Linda Melse en Adri Doodkorte dankbaar is voor het delen van hun foto's.

TOT LATERS!

Het mysterie van de gemiste belbus
BYE!
Golden Tournoi
Camping des Arcades
2018